

Rosa sense fronteres

Carrosses desfilant pels carrers com a discoteques ambulants, l'arc de Sant Martí estampat fins a l'últim racó, gogos amb cossos untats d'oli reclamant sexe... Som a Nova York, Berlín, Madrid? Tant se val, la gay way of life s'estén arreu del planeta com una taca d'oli.

El capitalisme global imposa un procés d'homogeneïtzació política i cultural, disfressada de diversitat. Una diversitat, però, que amaga el model únic que conformen les diferents identitats. Les tecnologies de la informació i la comunicació han transformat els conceptes d'espai i temps: actualment podem seguir en directe un esdeveniment a l'altra punta de món, i així com ens és familiar una determinada imatge de Nova York, ignorem el que passa al costat de casa. D'altra banda, el capitalisme global despatologitza l'homosexual i la tríbada, creats per la medicina, i afavoreix la propagació de la lesbiana i el gai, no en el seu vessant de moviment d'alliberament, sinó en el de comunitat subjecte de consum. *iAfirmate! iConsume rosa!* diu un eslògan que inundava els locals d'ambient de Barcelona fa uns anys.

La transformació dels conceptes d'espai i temps i els mecanismes de generació del consum afavoreixen la difusió d'identitats desterritorialitzades, ens permeten sentir que formem part d'una comunitat universal de lesbianes –sovint entesa com un subgrup de la comunitat gai– amb la qual compartim una simbologia: K.D. Lang, Jodie Foster, les calces amb goma ampla, etc.

I així, lesbianes i gais, sobretot aquests, passem de ser vistos com a agents de transformació social fa uns anys a convertir-nos en un segment de mercat en expansió, visió que es basa en el tòpic del DINK (*double income, no kids* o 'dos sous i sense criatures'). Com si no sabéssim que hi ha moltes lesbianes que som mares i que les dones tenim uns salaris de mitjana bastant baixos, i que hi ha molts gais seropositius que han de dedicar quantitats considerables dels seus ingressos a despeses relacionades amb la salut o que viuen d'una pensió perquè no poden continuar treballant, a més de lesbianes i gais sense parella, jubilades, sense feina o amb feines precàries. Però en aquest mercat rosa no hi ha lloc per a la reivindicació; si de cas, el dret al matrimoni –i, sobretot als EUA, el dret a "servir" l'exèrcit–, a més d'accions benèfiques contra la SIDA, com el 0,7% dels ingressos que hi destina una discoteca de Barcelona, megamix de *mesa petitoria* contra el càncer i ONG. El capital rosa crea un subjecte hedonista, centrat en si mateix, acrític i impossibilitat per a la comunicació, on el sexe és una masturbació entre dos. I els mitjans de comunicació roses, i els altres, reforcen el discurs que l'únic que val és passar-s'ho bé i que els grups reivindicatius vivim del passat i fora de la realitat. Aquest model de sexualitat gai s'imposa dia a dia, igual que el menjar McDonald's o la cultura Disney, amb uns referents universals i totalitzadors, encara que tenyits d'alguna nota pretesament local (!?), que en el nostre cas passa per la *canción española* i el folklorisme d'inspiració andalusa, *The Rociera Party*.

El mercat rosa necessita un territori on vendre els seus productes i serveis. Té com a únic lloc possible les grans ciutats, i uns territoris concrets dins d'aquestes, com és el Baix Gai a Barcelona. Aquesta concentració de territori no només afavoreix el consum sinó també el control de la població per part de l'Estat i l'estranyament de la lesbiana i el gai, que som vistos per la major part de la població com a desplaçats al regne aliè, un regne en el qual sovinteja la misogínia i les discriminacions i agressions contra lesbianes. I mentre al Baix Gai van florint Narcisos, la violència contra lesbianes i gais augmenta a Barcelona; les polítiques imposades pels agents del capitalisme global porten a privatitzar els serveis públics i a no desplegar l'estat del benestar, amb la qual cosa les dones hem de fer mans i mànigues per atendre les necessitats de cura dels altres, sobretot les lesbianes, que se suposa que no tenim "obligacions familiars" pròpies o, si en tenim, són de segona fila. Per aquest mateix motiu ens afecta més la "flexibilització" de torns de treball, dies de festa, vacances. etc. Amb una competitivitat laboral ferotge i unes condicions de desregulació total, moltes lesbianes que viuen la seva opció sexual en conflicte per l'estigma que

representa estan abocades a l'atur, a les feines precàries i a l'exclusió.

Ah, sí, diu que la mundialització també ens porta acords internacionals sobre drets humans. Llàstima que cap no tingui en compte les vulneracions de drets per opció sexual, excepte el Conveni Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i els Drets Fonamentals. I que les polítiques del Banc Mundial vagin contra la possibilitat a molts indrets de fer campanyes de sensibilització i educació sobre l'opció sexual. Molts països "pobres" ja han hagut d'eliminar les polítiques de planificació familiar per pagar el deute extern, mentre que les campanyes d'educació per a dones del Banc Mundial reforcen el paper d'aquestes com a mares i cuidadores, exclusivament heterosexuales. Els grans agents de la mundialització també alimenten l'homofòbia ferotge del Sr. Mugabe a Zimbabwe, que proclama que gais i lesbianes són una mostra de la colonització d'Occident; la de la dreta religiosa als EUA, que argumenta que gais i lesbianes viuen massa feliços, i qui sap què ens espera a Catalunya.

La mundialització comporta que cada cop més els "representants" reconeguts dels moviments socials siguin grans organitzacions, jerarquizades i compromeses amb l'*statu quo*, mentre que les organitzacions de base petites cada cop ho tenen més magre per a subsistir. En el cas de les lesbianes, això implica que aquestes organitzacions sobre el paper solen ser mixtes (gais, lèsbiques, bisexuals, transsexuals...), però estan dominades per gais. Són les organitzacions que tenen unes posicions més conservadores –aliades del capital gai i de les corporacions de l'alcohol, amb els quals coorganitzen les macrodisbauxes de l'orgull–, que ens volen fer creure que només cal que ens deixin casar perquè puguem viure embolcallades en un somni de color rosa.

Però pertot arreu creixen llogarets que rebutgen una i altra vegada ferotgement l'invasor: des del carretó de supermercat que l'any passat va barrar el pas de les carrosses a la plaça Sant Jaume fins a la Xarxa Europea de Lesbianes, les Gay Shame a Nova York i San Francisco, GALZ a Zimbabwe... Ara bé, això ja seria un altre article.

Grup de Lesbianes Feministes

www.lesbifem.org

Any 2003